

רע"פ 6616/14 - טל קריגל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6616/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: טל קריגל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 12.8.2014, בע"פ 34373-02-14, שניתן על-ידי כב' השופט ב' גרינברג

בשם המשיבה: עו"ד ג'ואי אש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' גרינברג), בע"פ 34373-02-14, מיום 12.8.2014. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק), בתיק 5152/2013, מיום 12.1.2014.

רקע והליכים קודמים

2. למבקש נמסרה הודעת תשלום קנס בגין חניה במקום אסור, לפי סעיף 5(א) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א - 1960. חלף תשלום הקנס, ביקש המבקש לעמוד למשפט, והוגש נגדו כתב אישום. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 5.3.2013, בשעה 11:34, החנה המבקש את רכבו ברחוב גרוזנברג בירושלים, וזאת בניגוד לתמרור האוסר על חניה במקום זה.

3. לאחר שמיעת הצדדים במועד הקראת כתב האישום, הוסכם ביניהם כי סיכומיהם יוגשו בכתב לבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים, וזאת בצירוף תמונות של זירת האירוע. בסיכומיו טען המבקש, כי נוכח התרשמותו מכלל תנאי השטח, הוא לא סבר כי בהמשך הסמטה ימצא תמרור האוסר על החניה במקום. המבקש הוסיף וטען, כי הגם שהתברר לו בדיעבד כי אכן הוצב תמרור אין עצירה בהמשך צידו השמאלי של הרחוב, הצבת התמרור במקום זה, נעשתה שלא בהתאם לתקנות והנחיות להצבת תמרורים 2012 (להלן: התקנות), לפיהן יש למקם את התמרור, וכן שילוט נוסף, באופן שיובהר כי חל איסור חניה במקום זה. עוד טען המבקש, כי האילוץ אשר בגינו החנה את רכבו במקום, בדמות "צרכיו הפיזיולוגיים", מקים לו הגנה מפני אחריות פלילית מכוח סייג הצורך, לפי סעיף 34א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מנגד, טענה המשיבה, כי כל עוד לא הוצב תמרור המורה על כך שמדובר בכביש "חד סטרי" (תמרור ג-6), על הנהג להבין כי מדובר ברחוב "דו סטרי", ולבחון את ההגבלות החלות על החניה באזור, בהתאם לתמרורים המוצבים בקדמת הרחוב.

4. ביום 12.11.2013, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. באותו מעמד, גזר בית המשפט את עונשו של המבקש, והשית עליו קנס בסך 360 ₪, או 4 ימי מאסר תמורתו. בהרשיעו את המבקש, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את עיקר טענותיו של המבקש. ראשית, נדחתה הטענה לפיה מדובר בסמטה "חד סטרית", שכן מאחר שמדובר ב"דרך ללא מוצא", יציאה מהחניון הממוקם בהמשך הרחוב, מחייבת את היפוך כיוון הנסיעה. בהתאם לכך, קבע בית המשפט, כי התמרור מושא הבקשה, תואם את ההוראות אשר נקבעו בתקנות, ואין לו למבקש, אלא להלין על עצמו: "בכך שחנה בניגוד לכיוון התנועה ולא ערך את הסריקה בסביבתו כדי לבחון האם חלה הוראה של איסור חניה". שנית, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים גם את טענת המבקש, לפיה טיפול ב"צרכיו הפיזיולוגיים" באותה העת, מקים לו הגנה מכוח הסייג לאחריות הפלילית, לפי סעיף 34א לחוק העונשין. בית המשפט הדגיש, כי לא הוגשו בעניינו של המבקש ראיות רפואיות: "[...] ביחס לצורך לעצור בכל מקום באופן מידי כדי לעשות את צרכיו". ועל כן, הנסיבות הנטענות על-ידי המבקש, אינן עומדות בקריטריונים שנקבעו לתחולת סייג הצורך. כמו כן, ציין בית המשפט, כי במקום ביצוע העבירה קיים חניון בתשלום, כך שגם בהתקיים הנסיבות הנטענות על-ידי המבקש באשר ל"צרכיו הפיזיולוגיים", עמד לרשותו פתרון חלופי סביר. לבסוף, ציין בית המשפט, כי המבקש אף לא עמד בנטל הנדרש לעניין סעיף 34ב(ב) לחוק העונשין, ולא הצליח לעורר ספק סביר ביחס לקיומו של סייג לאחריות פלילית.

5. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, לבית המשפט המחוזי בירושלים, וביום 12.8.2014, נדחה ערעורו. בערעור לבית המשפט המחוזי, חזר המבקש על עיקרי טענותיו, והוסיף, כי אף אם מדובר ברחוב "דו סטרי", מוטלת על העירייה חובה אינהרנטית, אשר באה לידי ביטוי גם בתקנות, לפעול בהתאם לנסיבות הקיימות בשטח, על מנת למנוע טעויות בתום לב מצד נהגים. מנגד, טענה המשיבה, כי אין מקום להתערב במסקנותיו של בית משפט קמא, וזאת נוכח העובדה כי מדובר בעבירה של "אחריות קפידה", החלה בעבירות מסוג זה, וכן נוכח הקביעות העובדתיות לפיהן אין מדובר ברחוב שתנאי השטח בו הם בעייתיים, באופן המחייב, בהתאם לתקנות, להציב את התמרור במקום אחר. לאחר עיון בתצלומים שהוגשו על ידי הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין כל בסיס לטענת המבקש לפיה ניתן לסבור בטעות כי מדובר בסמטה חד כיוונית. מסיבה זו, דחה בית המשפט המחוזי גם

את טענת המבקש לפיה המשיבה חבה בחובה "מוגברת" להציב שילוט ברור יותר, שכן אין מדובר, כאמור, בתנאי שטח בעייתיים. אשר לטענתו של המבקש, לפיה נמנעה המשיבה מלמסור לו מידע, אשר הייתה מחוייבת למסרו לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח - 1998 (להלן: חוק חופש המידע), ציין בית המשפט המחוזי, כי המבקש אכן פנה לעירייה בהתאם לחוק החופש המידע, אך משלא נענה עד למועד הדיון בערעור, היה עליו לבקש "דחייה או כל סעד אחר על מנת שיוכל להגיש נתונים מבוססים בתמיכה לטענתו", דבר שלא נעשה.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה לרשות ערעור, טוען המבקש ל"הגנה מן הצדק", לנוכח העובדה, כי "הרשות המנהלית [המשיבה] מתמקדת באופן שאינו תואם את המלצת המחוקק, ובמבחן התוצאה יש בתמרוך הכושל כדי להכשיל אזרחים". בנוסף, הפנה המבקש את עיקר חיצויו כלפי סירובה של המשיבה למסור לו מידע "אודות שכיחות אי הציות במקום בו חנה", לפי סעיף 7 לחוק חופש המידע, דבר הנדרש לו לטענתו, על מנת לבסס את הגנתו ואת טענותיו. לפיכך, התבקש בית המשפט, לזכות את המבקש מכל אשמה ולבטל את הקנס שהושת עליו.

7. המשיבה מתנגדת למתן רשות ערעור בעניינו של המבקש. בתגובתה, מיום 25.11.2014, טוענת המשיבה, כי המבקש החנה את רכבו בניגוד לכיוון התנועה, ומבלי שטרם לסרוק את סביבתו, על מנת לבחון אם קיים שילוט המורה על איסור חניה במקום. עוד נטען, כי לא הוכח כי התמרור הוצב שלא בהתאם לתקנות, או כי מתקיימות בשטח נסיבות אובייקטיביות המצריכות את הצבת התמרור במקום אחר. לפיכך, מוסיפה וטוענת המשיבה, כי לא קמה למבקש טענת "הגנה מן הצדק". אשר לטענת המבקש, לפיה המשיבה נמנעה מלמסור לו מידע אשר הייתה מחוייבת למסרו לפי חוק חופש המידע, נטען על-ידי המשיבה כי מדובר בטענה חדשה אשר הועלתה לראשונה במסגרת הדיון בערעור, מבלי שבא זכרה בהודעת הערעור, ודי בכך על מנת לדחותה. לגופו של עניין, נטען כי מבדיקה שערכה המשיבה במשרדי העירייה, לא נמצאה כל אסמכתא לפנייתו של המבקש לקבלת מידע, ומכל מקום, גם אם נשלחה הפנייה על-ידי המבקש אין כל אסמכתא המעידה על קבלתה. עוד נטען, כי המבקש לא הראה כיצד המידע המבוקש עשוי לסייע לו על מנת להוכיח את חפותו, שכן אף אם יתברר כי נהגים רבים חונים שלא כדין, אין במידע זה כדי להביא לזיכויו.

דיון והכרעה

8. בפסיקתו של בית משפט זה חזרה ונשנתה ההלכה, לפיה לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". רק כאשר הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית כבדת משקל, אשר חורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים בהם מתגלה עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש, עשוי בית המשפט להיעתר לבקשה מעין זו (רע"פ 4645/14 פריד נ' הועדה המרחבית לתכנון ובניה "מזרח השרון" (26.11.2014); רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014); רע"פ 7290/14 בוחניקנ' מדינת ישראל (16.11.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפני ובנספחיה, מצאתי כי אין בטענותיו של המבקש דבר החורג מענייני הפרטי, ואין מתעורר כל חשש לעיוות דינו של המבקש. כיוון שכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, כאמור, ודינה להידחות.

1. בבחינת למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון להידרש בקצרה לגופם של דברים. לאחר שעיינתי בפסקי הדין שניתנו על-ידי הערכאות הקודמות, מצאתי כי בדין נדחו טענותיו של המבקש לעניין הצבת התמרור מושא כתב האישום. לא הובאה כל ראיה, לפיה הצבת התמרור המדובר, נעשתה בניגוד לתקנות, או כי קיימות נסיבות אובייקטיביות מיוחדות

המצדיקות את הצבתו של התמרור במקום אחר. עוד ראוי להוסיף, כי טענותיו של המבקש, באשר לאי מסירת המידע על-ידי הרשות "אודות שכיחות אי הציות במקום בו חנה", אינן מגובות בתשתית ראייתית המעידה על קבלת הפנייה על-ידי הרשות, להבדיל מעצם משלוח הפנייה. מעבר לכך, יש טעם בעמדת המשיבה לפיה ספק אם יש רלבנטיות בענייננו לשאלה כמה דו"חות הוגשו נגד נהגים שחנו באותה סמטה, בניגוד להוראת התמרור.

2. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ח' בכסלו התשע"ה (30.11.2014)

שׁוֹפֵט
